

LAIVAS

No. 22. Metai XII

Ģegužēs-May 28, 1932

LTSR valet.
respubliknā
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

LUK. 14, 16—24

ANUO metu Jėzus tarė pariziejamis: Vienas žmogus prisirengė didelę vakarienę ir pakvietė daug. Vakarienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau prirengta. Tuomet jie visi draug ėmė išsikalbinėti. Pirmasis jam sakė: pirkau ūkį ir turiu eiti jo apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarė: Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vėl kitas sakė: Vedžiau pačią ir todėl negaliu ateiti. Tarnas sugrižęs pasakė visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui: Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir įvesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus. Tarnas vėl pranešė: Valdove padaryta, kaip liepei, bet yra vietos. Tuomet valdovas tarė tarnui: Eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti, kad

L e k c i j a .

I JON. 3, 13—18

MYLMIAUSIEJI: nesistebėkite, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldyti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio lobiai ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalą, uždaro jam savo širdį, kaip gi pasilikis jame Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu, ne liežuviu, bet darbu ir tiesa.

mano namai būtų pilni. Sakau gi jums, nevienas anų pakviestųjų žmonių nergaus mano vakarienės.

Devintinė

Devintinė — arba Dievo Kūno šventė — liko įstatyta švenč. Sakramentui pagarbinti. Iki XIII amžiaus tos šventės nebuvò ir nereikėjo. Bet eretikui Berengarijui išdygus ir ėmus visaip blevyzgoti, reikalas pasidarė viešai duoti garbę tai

švenč. Paslapčiai. Laodicėje vyskupas Robertas (1226 m.) pirmasis įkūrė Devintines pas save. Kiek palaukus, tą patį padarė Belgija. Šv. Tėvas Urbonas IV pavertė Devintines į viso pasaulio šventę. Kilęs tuomet maištas Ryme sukliudė

šv. Tėvo užmonį ir tik Klemensui V (1311 m.) pasisekė pranokėjo norą išpildyti. Jonas XXII (1316 m.) pridūrė prie Devintinių aktovą ir procesiją.

Devintinės visad esti Ketvirtadienyje (Ketverge), nes tą dieną Jėzus Kristus įstatė Švenč. Sakramentą.

Keturios Evangelijos. Prie keturių altorių eina po sumos procesija su Švenč. Sakramentu ir pas kiekvieną gieda Evangeliją. Pirma — šv. Mato. Čia išgarbystos yra kartos, iš kurių išeina Jėzus Kristus. Antra — šv. Morkaus. Čia mini šv. Joną, Kristaus pranokėją, ir pasakoja,

kaip jis šaukė girioj žydus atgailoti ir rodė jiems ateinantį Mesiją. Trečia — šv. Luko. Čia yra kalbama apie Zakarijų ir Elzbieta, Jono gimdytojus. Ketvirta — šv. Jono. Šv. Jonas rašo, kaip Žodis (Jėzus Kristus) tapo kūnu ir gyveno tarpe mūsų. Bažnyčia nori parodyti per Devintinių procesiją gavusi viršų ant eretikų. Nori priminti krikščionims Išganytojo vaikščiojimą po Palestiną (žydų žemę) ir Evangelijos skelbimą. Procesijos apeiga turi pažadinti mumyse meilę prie Jėzaus Kristaus, tiek gero mums padariusio.

* * *

Šv. Mergelė Marija 'Dievo Motina'

Mes jau žinome, jog Švč. Mergelė Marija Dievo apdovanota taip gausiomis per Šv. Dvasią malonėmis, kad Ji viršija visus sykiu paimtus angelus ir šventuosius. Ir nėra ko perdaug stebėtis, prisiminus kas tai yra Švč. Mergelė Marija. Juk ir šios žemės valdovai apdovanoja savo pavaldinius sulyg to, kokią jie užima valdiškąją vietą, kaip sunkias pareigas atlieką, kiek jie atsižvelgia į savo valdovą ir koki ryšiai juos riša su juomi. Ir mes visai nesistebime, matylami, kaip valdovai gausiai apdovanoja savo motinas, nes tai yra įgimta ir teisinga. Taigi, juo mažiau mes privalome stebėtis, jog Dievas taip gausiomis malonėmis apdovanojo Švč. Mergelę Mariją, Kuri nėra paprasta mergelė ar motina, bet Ji yra Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus Motina, Švč. Dvasios Sužieduotinė, Švč. Trejybės išrinktoji Numylėtinė.

Žmogaus protas niekadės pilnai negalėjo ir negalės suprasti visa to, kas glūdi šioje sąvokoje: "Dievo Motina". Tikintieji žmonės labiausiai mėgsta kreiptis į Švč. Mergelę Mariją tardami "Dievo Motina." Bažnyčia šią tiesą užgiria savo ne-

klaidingu tikėjimo ir doros dalykuose mokymu.

Visa gamtos grožė, visi malonių turtais, visas garbės spindėjimas nublunka prieš šią sąvoką: "Dievo Motina." Jau tu pačiu, kad Švč. Mergelė Marija savo yscioje pradėjo ir pagimdė Dievo Sūnų, Jėzų Kristų, tas Ją ir išaukština virš visos tvarinijos. Kalangi Jėzaus Kristaus žmogiškoji prigimtis begaliniai perviršija kiekvieną tvarinį dėl josios tampraus susivienijimo su dieviškąja prigimtimi, taip kad vienas dieviškasis Kristaus Asmuo turi dvi prigimtis (Hypostatiškasis susivienijimas). Tai ir Marijos motinystės didenybė ir prakilnumas priklauso antgamtiniam laipsniui, nes Ji yra Dievo Žmogaus Motina.

Tolėl šis Jos titulas "Dievo Motina" ir yra priežastis visų Jos malonių ir garbės dovanų, kuriomis Ją Dievas apdovanojo.

Šitas Jos išaukštinimas teikia Jai neapsakomo skaistumo ir spindėjimo, kaip tai skaitome Apreiškime: "Danguje pasirodė didelis ženklas: Saule apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis, ir ant

jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas” (Apr. XII. 1). Dėl šio tai ir Bažnyčia per Žolinę gieda: “Šventoji Dievo Motina dangaus karalystėje esi iškelta aukščiau Angelų chorų.” Motina Bažnyčia mus skatina stebėtis šiuo Aukščiausiojo galybės stebūklui ir dėkoti Jam ir ištikimai tarnauti dangiškai Karalienei, kadangi Jis teikė Ją pašaukti prie taip didelio išaukštinimo.

Šitas Josios išaukštinimas ir titulavimas kaipo Dievo Motinos, kuriuo Katalikų Bažnyčia garbina Švč. Mergelę Mariją, ne vien tik sudaro Josios prakilnumo priežastį, bet ir mus sustiprina tikrame tikėjime ir leidžia mums geriau suprasti Dievo savumus. Ir iš tikrųjų, gi tikėti į tą, jog Švenčiausioji Mergelė Marija yra tikroji Dievo Motina, yra tai pirmasis žingsnis Jėzų Kristų pripažinti tikru pasaulio Išganytoju; antra vertus, kiekvienas, kursai atsisako Ją pripažinti Dievo Motina, jau tuo pačiu nutolsta nuo tikrojo tikėjimo.

Todėl ir dieviškoji išmintis aiškiau mums pasireiškia, kad Dievas teikė Švenčiausiąją Mergelę Mariją išrinkti savo Sūnui Motina. Gi iš visų Dievo veiksmų Įsikūnijimas yra tai didžiausias ir brangiausias Visagalio darbas. Jame pasirodo įstabiausi Jojo išmintis ir gailėstingumas. Adomas ir Ieva savo nuodėme prarado pirmąjį teisingumą, Dievo malonę ir užtraukė mirtį sau ir visai žmonijai, o Dievas malonėjo duoti atitaisytojus: Švč. Mergelę Mariją, kuri savo klusnumu: “Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie Tavo žodžiu,” ir Savo mylimiausį Sūnų, Jėzų Kristų, Kurs savo pasiaukojimu ant Kryžiaus išvadavo visus žmones iš piktosios dvasios vergijos ir vėl sutaikė su Dievu.

Kiek tai garbės Dievo gerumui prideda iš to, kad Mergelė tapo Dievo Motina! Gi Dievas, skirdamas Švenčiausiąją Mergelę Marijai būti Dievo Žodžio

Motina, jau iš kalno buvo nulėmęs Ją pašaukti Motina ir mums nusidėjėliams, kad būtų, kas užtaria ir globoja mus! Jis panorėjo, kad Ji vienybėje su savo Sūnumi atliktų mūsų atpirkimo darbą ir kad atgimdydama mus prie malonės gyvenimo Ji taptų mūsų Motina dvasiškuoju žvilgsniu! Ir šitą apsvirant, reikia mums sušukti kartu nesuprantami Jojo teismai ir nesusekami Jojo keliai!... Nes iš Jo, per Jį ir Jame yra visa; Jam garbė per amžius! Amen.” (Rom. XI, 33-36).

Švenčiausios Mergelės Marijos dieviškoji motinystė yra iš tikrųjų mūsų išganyimo darbo pradžia, taigi kiekvieno kataliko yra pareiga drąsiai skelbti šitą tiesą. Pripažindami, jog Švenčiausioji Mergelė Marija yra Dievo Motina, mes tuo pačiu pripažįstame, jog Žodis tapo kūnas. Tačiau, kad šis tikėjimas nebūtų bergždžias, tai reikia, kad jis būtų lydimas tikro kaip išvidinio, taip išorinio garbinimo; t. y. mes privalome nesiliaudami garbinti, gerbti ir mylėti tą brangiausiąją Mergelę, kuri sutiko būti Atpirkėjo ir mūsų Motina.

Šitas pamaldumas į Dievo Motiną yra taip kietai susirišęs su visais dieviškojo Apreiškimo turtais, kad be užgavimo katalikų Bažnyčios tikėjimo tiesų negalima atmesti Švenčiausios Mergelės Marijos dieviškosios motinystės. Šio dėlei ir Romos Katalikų Bažnyčia visados nieko taip griežtai, galima sakyti, neginlavo ir negina, kaip kad Josios dieviškąją motinystę, Josios skastybę ir nekaltybę.

Nestoriaus klaidus tikėjimas, kuriuomi buvo užginčyta Švenčiausios Mergelės Marijos dieviškoji motinystė, sukėlė visame pasaulyje didžiausiojo pasibiaurėjimo, kursai nutilo tiktai tada, kai Bažnyčia per visuotinąją Santarybą Ephese ir Chalcedon'e paskelbė, jog Švenčiausioji Mergelė Marija yra tikroji Dievo Motina. Šitąją progą šv. Kirylas Aleksandrietis, kurs popiežiaus Celestino buvo nu-

siųstas Ephesan pirmininkautų Santarybai, pasinaudojo, visų akivaizdoje išlie-damas savo meilės jausmus maldoje į Dievo Motiną, gi visas katalikiškas pasaulis didžiausiu džiugavimu jam pritarė ir šiandieną dar pritaria, kasdieną, kalbė-damas: "Šventoji Marija, Dievo Motina, melski už mus nusilėjęlius dabar ir mūsų mirties valandoje!"

Nė viena katalikiškoji širdis iki šiol nesiliauja ir nesiliaus atiduodama garbę tai Dievo Motinai, tai statydama Josios garbei bažnyčias, tai steigdama Jai tar-naujančias draugoves, tai patvirtindama Josios tarnybai skirtas vienuolijas, tai įvesdama Jai pagarbinti skirtas pamal-das.

Ir iš tikrųjų Ji verta daug daugiau pagarbinti negu žydų vado senelio Ozijo žodžiais, ištartais Juditai: "Tu, o dukte! aukščiausiojo Viešpaties Dievo esi iškelta aukščiau visų moterų ant žemės!" Ka-dangi Švenčiausioji Mergelė Marija yra tikrai Dievo Motina! (Jud. XIII. 23).

KATALIKŲ PASAULY

ROMA. "Osservatore Romano" pranešimu, geg. 18 d. Šventasis Tėvas Pijus XI paskelbė encikliką blogųjų laikų reikalui. Šventasis Tėvas ragina visą kenčiančią žmoniją šiais sunkiais ekonomi-niais laikais melstis į Švenčiausiąją Jė-zaus širdį. Tik su Dievo pagalba bus at-siektas palengvinimas. Encikliką iš Vati-kano radijo įvairiomis kalbomis paskelbė.

RUSIJA. Šiuo metu Sovietų Rusijoje yra daugiau pusės milijono katalikų. Prieš karą jie turėjo 784 bažnyčias, kuriose bu-vė apie 1000 kunigų. Tačiau, paėmus val-džią bolševikams, pirmiausiai pradėjo mažėti kunigų skaičius, o kiek vėliau imta uždarinėti ir griauti bažnyčias. 1920 me-tais iš Sovietų Rusijos buvo išstremti visi katalikų vyskupai. Bet tuometinis Popie-žiaus atstovas vyskupas mgr. d'Herbigny išventino keturius naujus vyskopus ir vi-

sus katalikus, gyvenančius Sovietų Rusi-joje padalijo į 10 apaštališkųjų adminis-tracijų.

Deja, juo toliau, juo katalikų padėtis darėsi tragiškesnė ir iš 1000 kunigų šiuo metu beliko Rusijoje apie 300. Manoma, kad Saratovo diecezijoj (kartu su katali-kais armėnais) yra apie 150 kunigų, apie 100 Mahilevo ir Minsko buv. diecezijos ir apie tiek pat Žytomiro buv. diecezijoje. Bet toliau rašoma, kad apie du trečdaliai visų kunigų, o kartu ir administracijų val-dytojai sėdi kalėjimuose. Tuo būdu tiky-binius katalikų reikalus aptarnauja apie 100 kunigų, nors šie taip pat yra po bol-ševikų valdžios priežiūra ir nuolat puo-lami oficialės bedievių sąjungos, kuri varo beatodairinę akciją, kad galutinai prašalinus iš tikinčiųjų tarpo kunigus ir uždarius visas bažnyčias.

Nešvelniau Sovietų Rusijoje elgiama-si ir su kitomis tikybomis. Pav., neseniai buvo suimta apie 30 vokiečių pastorių ir visi suimtieji išsiųsti į Rusijos gilumą, kur visai nėra evangelikų. Prie to pranešama, kad suimtieji nežmoniškai buvę kančina-mi, pāv., vienas stovėti neleidžiant nei at-sisėsti, nei atsigulti.

CHICAGO, ILL. Kapų puošimo diena (Decoration Day) gegužės mėn. 30 d. Lockporte, Ill., bus šventinama nauja Chi-cagos arkivyskupijos įstaiga — Švenčiausiojo Vardo technikos mokykla. Šventini-mo apeigas atliks Jo Eminencija kardino-las Mundelein'as, Chicagos arkivyskupas. Numatoma, kad tose iškilmėse daly-vaus apie 100,000 žmonių.

Į šią mokyklą bus priimami neturtin-gų tėvų berniukai. Jie ten bus mokomi įvairiausių amatų ir aviacijos.

Nauja įstaiga bus arti Lockport, Ill., ties Chicago ir Jolieto vieškeliu, žinomu "Illinois highway No. 4."

VATIKANAS. — Šventojo Tėvo Pi-jaus XI audiencijon priimtas San Fran-cisco, Cal., arkivyskupas Hanna.

Jono Kmito Asmenybė

(Kun. J. Navicko, M.I.C. paskaita skaityta Jono Kmito dieną gegužės 19 d. Švenč. Marijos Kolegijoje, Thompson, Conn.).

Tauta, turinti gerų vadų, nežus. Ji ir savo gyvenimo persilaužimo metu nenustos pusiausvyros. Visuomenės vairininkai išves ją į gerovę ir laisvę. Kuomet Lietuvos šiandieninė pastogė pagimdė tautai vadų, jie iškovojo savo tėvynei laisvę. Kuomet Amerikos lietuvių išėivijoje atsirado vadų, jie sukūrė kultūrinę jėgą, ištiesdami po visą plačiąją šalį tinklą kultūrinių centrų — bažnyčių, mokyklų, organizacijų, laikraščių. Ir šandie Amerikos lietuviai savo kultūriniu gyvenimu visai prilygsta kitoms panašioms tautoms. Tai mūsų visuomenės vadų nuopelnai.

Vienas iš pačių žymiausių Amerikos lietuvių vadų, jau 27 metus stovinčių prie visuomenės vairo, yra garbingas šios dienos solenizantas kun. Kazimieras Urbanavičius, mūsų literatūros pažiba — Jonas Kmitas. Šių metų vasario 5 d. sukako jo kunigavimo 35 metai ir jo literatinės kūrybos darbo 40 metai.

Kun. Kazimieras Urbanavičius yra kilęs iš kapsų krašto, Kidoliškių kaimo, Marijampolės parapijos. Gimė 1874 metais. Urbanavičių šeimos tėvas mokėsi aukštesnėje Tėvų Marijonų vienuolyno mokykloje Marijampolėje. Todėl jaunutis Kazimieras, šviesios šeimos sūnus, turėjo geros progos eiti mokslus. Gimnazijos mokslus ėjo Marijampolėje.

Iš mažens jausdamas savo širdy pašaukimą dvasiniam luomui, įstojo į Seinių dvasinę seminariją. Gimnazijoje, rusų įstatymais ir papročiais varžomoje, jis neturėjo galimybės duoti savo lakiai poetinei sielai skrajoti, kurti. Seminarijoje jis atrado jau susispietusių idealis-

tų būrelį, kuris spaudos draudimo laikais, pradėjo leisti slaptą laisvomis valandomis laikraštuką, keistai, bet tiksliai užvardintą "Knapt." Čia tai ir prasidėjo jaunojo literato, šių dienų mūsų žymaus rašytojo Jono Kmito, literatinė darbuotė. Tai buvo 1892 metais.

Chronologinė Jono Kmito gyvenimo eiga yra šitokia: Kunigu išventintas Varšuvoje 1897 metais. Seinų vyskupijai našlaujant, kunigo šventinimus jam suteikė jo paties parapijonis Jo Ekscelencija Vyskupas Kazimieras Rūškevičius. Pastoracijos darbus jam teko dirbti pusanturų metų savo tėviškėje — Marijampolėje, tris metus zanavykuose — Kaimelyje, keturis metus mozūruose — Poswiątne. 1905 metais atvyko į Ameriką ir čia darbavosi šiose parapijose: 5 metus Shamokin, Pa.; 3 metus Lowell, Mass, būdamas pirmuoju tos parapijos klebonu; 6 metus Montello, Mass.; 10 metų South Boston, Mass.; 2 metus Norwood, Mass. iš kur pernai, nesveikatos verčiamas, pasitraukė ir apsigyveno toje pačioje parapijoje, kurią savo noru buvo užleidęs jaunesniam ir kurioje jam teko sunkiausiai ir daugiausia darbuotis.

Minėdami kun. Kazimiero Urbanavičiaus dvilypes sukaktuves, norime išvelgti giliau į kilnią jo asmenybę, kad pasinaudotumė jo mums, jaunesnės kartos kunigams ir aplamai visiems visuomenės darbuotojams, teikiama pavyzdžiais įvairiose Kristaus karalystės žemėje išplatavimo srityse, ypač šio dvidešimtojo amžiaus reikalavimų akivaizdoje.

Jonas Kmitas — kunigas

Viršiausias Jono Kmito gyvenimo tikslas — jo pašaukimas. Visų pirma jis yra kunigas. Pagrindiniai jo pašaukimo

dėsniai, kurių sargyboje jam teko stovėti, visuomet pasiliko jo supratime dieviškosios reikšmės; jų negalima pakeisti, nei išmainyti. Kuomet rusų valdžia pasiūlė jam garbingą Veiverių mokytojų seminarijos kapeliono vietą su sąlyga, kad jis dėstytų tikybą rusų kalba, kun. Kazimieras Urbanavičius atsakė, kad su ta sąlyga jis niekuomet nesutiksiąs, gerai žinodamas, kad čia dėl to ir tos žymios vietos negausiųjų. Žinoma, ir negavo.

Šiandie pastoracijos darbas, kaip ir kiekvienas darbas savo laikotarpyje, turi savitų sunkumų. Bet kūrybos darbas yra pats sunkiausias: tik tas težino šio sunkaus darbo našta, kuriam gyvenime teko kas nors kurti. Nebuvo išimtimi iš šios taisyklės nė mūsų kultūros kūryba, ypač jos pradžia. Jei šiandie suorganizuotose parapijose, su gražiomis bažnyčiomis ir mokyklomis, yra daug sunkumų, tai ką bekalbėti apie tuos laikus, kuomet nieko nebuvo! Ne veltui yra sakoma, kad Amerikos lietuvių centrai ne suorganizuoti, bet sukurti.

Nedidelė, bet graži šiandie Lowell'io lietuvių nuosavybė, ypatingai parapijos klebonija. Menininko skonis atspėjo vietos tinkamumą ir grožį. Kam nežinoma Montello parapijos klebono, teisingiau pasakius — kun. Kazimiero Urbanavičiaus klebonavimo, kryžiaus kelių istorija! Koki skaudūs buvo pirmieji jo gyvenimo metai, kol jis sukūrė nuosavą gūžtą ir kol nepalaužė kietasprandžių piktybės, išveržusios parapijai kleboniją ir senąją bažnyčią, dabartinę svetainę.

Tokių garbingų kovotojų mes čia šiandie prieš save matome ir daugiau. Didžiuojamės jais ir laikome sau garbe nulenkti galvas prieš tuos, kurie kovojo sunkią kovą ir ją laimėjo, atstatydami iš naujo gausingus suardytus mūsų tautos židinius.

Jonas Kmitas — visuomenės vadas

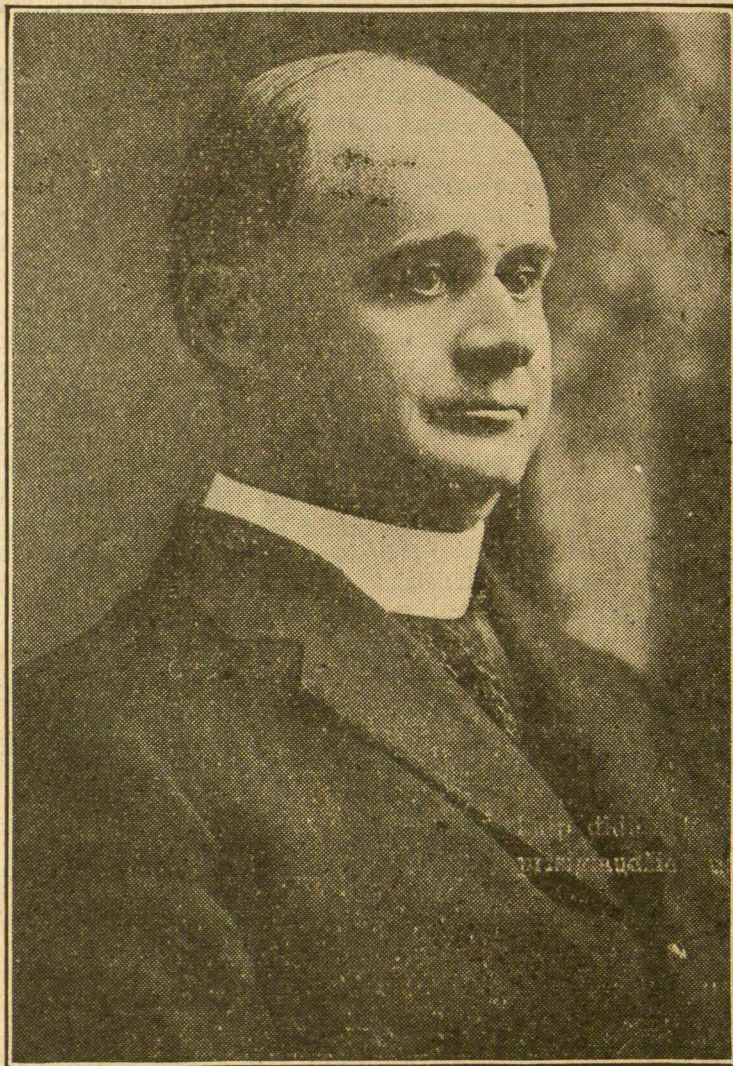
Kiekvienas kunigas yra visuomenės

vadas. Jis vadovauja savai bendruomenei kaip žemiškuose, taip ir to labiau dangiškuose žmogaus reikaluose. Bet daugelis dvasios vadų neapsiriboja vien savo parapijos darbuote. Šviesus protas, kilni širdis, platūs užsimojimai praskina jam kelią ir jis nejučiomis atsistoja pirmųjų vadų eilėse. Šie dvasios savumai pastatė ir kun. Urbanavičių vadams Vadu.

Amerikos Lietuvių Taryba, Tautos Išdas, Katalikų Federacija, Kunigų Vienybė, Lietuvių Katalikų Susivienijimas, Lietuvos Vyčiai ir ypatingai Darbininkų Sąjunga — šios visos organizacijos turėjo ir turi kun. K. Urbanavičių ne savo eiliniu nariu, bet pačioje centro valdyboje. Jis neieškojo garbės, bet darbo. Jam rūpėjo Katalikiškojo Veikimo (Akcijos) ūgdymas lietuvių tautoje. Jausdamas, kad gali kiek gero padaryti, stojo ir dirbo, kuomet daugelis darbuotojų dėl savo garbės ižeidimo ir užgaidų metė visuomeninį darbą, užmiršdami, kad kiekviena visuomenė savo didvyrius tik mirsius tepagerbia.

Visuomeninė jo darbuotė neapsiribojo organizacijomis. Jis gerai suprato, kad draugija yra tiktai periodinis gyvenimas, kaip tai aiškiai parodo kai kurios mūsų aukščiau įvardintos, šiandie jau negyvuojančios, garbingos ir dideliai nusipelnusios organizacijos. Šimtmečiais tegyvuoja tiktai vienuolijos. Jų programa ir švietimo bei gailestingumo darbuotė siekia aukščiau kryptių, lūmų ir kartų. Dėl savo didelių nuopelnų Bažnyčiai ir tautai jos yra remtinos. Todėl savo gausios paramos kun. K. Urbanavičius nesigailėjo ir nesigaili šioms bendruomenėms. Didelės užuojautos ir gausaus dosnumo savo pirmose dienose yra patyrusi ir ši mokslo įstaiga — Švenč. Marijos Kolegija.

Didžiausios gi simpatijos iš kun. K. Urbanavičiaus yra patyrusi arčiausia

KUN. KAZIMIERAS URBONAVIČIUS,

ižymus Amerikos lietuvių katalikų visuomenės vadas ir literatas. Jo kunigavimo 35 metų ir literatinio darbo 40 metų sukaktį minint šiandien, redakcija ir kolegija savo ir Rėmėjų vardu sveikina Jubilijatą ir nuoširdžiai linki Jam geros sveikatos ir atlikti dar daugiau garbingų darbų Dievui ir mūsų Tėvynei.

jo širdžiai visuomenės darbo sritis — tai spauda. Tai jo paskaitų seimuose obalsis, tai jo kasdieninis darbas.

Jonas Kmitas — literatas.

Jonas Kmitas yra vispusiškas literatas: poetas-dainius, beletristas ir mūsų laikų žymiausias publicistas. Turime ir daugiau gabių literatų, kurie pasižymėjo vienoje kurioje nors literatūros srityje, kaip kun. Aleksandras Burba — savo beletristika — apysakomis; kun. Antanas Kaupas — savo publicistika, ypatingai sociologijos srityje; kun. Antanas Milukas — išeivijos istorijos tyrimu; Seirijų Juozas — kun. Juozas Židaničius — dramos kūriniais. Jonas Kmitas juos visus pralenkia savo literatine kūryba ir stoja PIRMAS Amerikos lietuvių rašytojų eilėje.

POETAS „Poetai gimsta“ — sako priežodis. Iš Dievo malonės kun. Kazimieras Urbanavičius turi įgimtų poetodainiaus talentų, kurių jis neužkasė į žemę, bet, kaip senovės žynys, palietęs skambančių kanklių stygas, dainavo lietuvių tautai savo dainas, žadindamas jį Dievo, tėvynės ir artimo meilę, guosdamas susopusias vargdienių darbo žmonių širdis, nurodydamas jiems kilnų pasiaukojimo ir meilės Idealą, suteikusį žmonijai amžinatvės gyvybę.

Jono Kmito poezija, išleista vienu rinkiniu, „Jono Kmito eilės“ 1921 metais, Boston, Mass. Nuo to laiko yra parašytų, įvairiuose laikraščiuose išmėtytų, ne mažiau eilių, nes garbingasis poetas, prašomas redaktorių, niekad neatsisakydavo savo poezija papuošti laikraščio skiltis. Redaguodamas porą metų „Tautos Rytą,“ įvairių švenčių proga — Kalėdoms, Naujiems Metams, Velykoms — paprašydavau gerb. Poetą parašyti pritaikintas šventės dvasiai eiles ir visuomet jas gaudavau.

BELETRISTAS. Pasirodo, kad pirmame savo literatinės darbuotės laikotar-

pyje Jonas Kmitas užsiimdavo daugiau proza, negu poezija. 1906 metais Shendoah, Pa., išleistos jo trys apysakos: „Biurokratai,“ „Bajoro uošvis“ ir „Mūsų socialistai.“ Tiesa, ir vėliau jis yra daug apysakų rašęs. Viename rinkinyje 1917 metais išleistos Boston, Mass. kelios apysakos kartu, užvardintos „Vaizdeliai.“ Daug panašių trumpesnių apysakų tetilpo tikrai laikraščių skiltyse.

Be originalų, Jonas Kmitas yra patiekęs mūsų literatūrai ir vertimų iš anglų kalbos: Mark Twaino „Huckleburry Finnas,“ išleisto 1914 metais Chicago, Ill. ir Karoliaus Dickenso „Oliveris Twistas“ išleisto Chicago, Ill.

PUBLICISTAS. — Jonas Kmitas yra, pats žymiausias mūsų publicistas. Jei „Darbininkas“ šiandie taip aukštai stovi savo įžanginiais straipsniais, tai reikia neužmiršti, kad vedamoji jų mintis yra Jono Kmito mintis. Ką pasakyti apie autoriaus stilių? Jis pilnas humoro, kad teikia jo straipsniams didžiausio idomumo: senai žinomos tiesos, įvilktos Jono Kmito stilium, yra tartum naujas, pirmiau negirdėtas, kūrinys. Tik laiko stoka sulaiko nuo gilesnio Jono Kmito veikalų įvertinimo.

Tokia aukšta ir kilni kun. K. Urbanavičiaus asmenybė yra nelengva aptarti, to labiau, kad jos veikimas yra pasireiškęs tokiose gausingose darbuotės srityse. Jo darbų pavyzdys rodo, kad žmogus, norėdamas, gali suderinti savo tiesiogines pareigas — kaip kunigas savo pastoracijos pareigas — su menu, keliant žmonių sielas prie Aukščiausiojo Gėrio ir kuriant jose Amžinojo Grožio pažinimą. Tokia yra Jono Kmito — kunigo Kazimiero Urbanavičiaus kūryba, ragindama mus suvartoti visus savo Praamžiaus mums duotus talentus vieninteliui tikslui — vesti žmoniją amžnybės keliais.

Amerikos Letuvių Žinios

ŠVČ. MARIJOS KOLEGIJA
Thompson, Conn.

Medeliai, palapinės

Yra dar ir kitos rūšies umbrelių-medžių. Anie jau daug didesni ir ne spygliuoti, bet lapuoti. Tokius umbrellas lapuočius aš du pastebėjau. Nežinau tikrai, gal atsirastų tokių ir daugiau. Ir šie labai įdomūs Dievo padarėliai. Įsivaizduokite sau platų medį, panašų į obelį, kurio visos šakos aplinkui nusvirusios ligi pat žemės. Kiek tuščios vietos po tomis šakomis! Gyva būdelė vasaros metu nuo saulės spindulių!... O dar jei ant jų auga obuoliai ar kitokie vaisiai (tikrai nežinau — dabar nieko nebuvo), tai t i k r a s malonumas paukšnėje tokio medelio vasaros karščių metu ilsėtis!

Riešutynai

Nemaža teko pastebėti riešutinių medžių. Tik šitie medžiai visai nepanašūs į Lietuvos lazdynus. Šitie dideli ir gana stori medžiai su panašiais į vinkšnos lapais. Vaisių jie veda gana apščiai. Jų vaisiai panašūs į vadinamuosius valakiškus riešutus, tik kiek mažesni ir be galo kietą turi kevalą (lukštą), iš viršaus apaugusį storą žalia žieve, kaip kaštanas. Valgyti, sako, jie esą gardūs, bet tikras vargas, kad sunku iškrepštyti iš lukšto. Aš norėjau pabandyti jų skonio. Kelis kartus bandžiau suskaldyti kevalą — nepavyko. Smarkiau suduodi, tai visiškai sutrupa, sutrupindamas kartu ir branduolį, kad nėra kas nė valgyti. Pamažėl kakšensiplaktuku arba akmeniu — jis nepasiduos. Taigi da kelis kartus pabandęs, pagaliau daviau jiems ramybę ir išvažiavau iš Thompson'o jų skoniės nesužinojęs.

Linksmutės riešutų mėgėjos

Šitie riešutai duoda didžiausio malo-

numo voverėlėms. Dėl to jų čionai yra tiek privisę, kad sunku ir įsivaizduoti. Kur akį kreipsi — ką užžvelgsi neužžvelgsi, o voverėlę būtinai. Jei burtais norėtum tikėti ir, voverėlei kelią perbėgus, nelaimės lauktum, tai negalėtum nėš grinčios per slenkstį išeiti. Čia beveik ant kiekvieno žingsnio gali susidurti su šiuo žvėreliu. Taigi jei kiekvienas jo perbėgimas mums kelio nelaimę reikštų, tai neišbristum iš jų ligi gyvos galvos. Laimė, kad burtai nieko nereiškias dalykas. Kas tuo nenorėtų tikėti, tegul atvažiuoja į Thompson'ą ir pats matys, kiek sykių perbėgs jam kelią voveraitė, o nelaimės — tai mažiausios iš to nėturėsi. Džiaugsmo — tai devynias galybes. Patirtas juk dalykas, kad matant kitus besilinksminančius ir pačiam ateina noras linksmintis. O čia pilni medžiai šitų linksmučių gyvūnėlių — tik čiauška, liuoksi, šokinėja, laigo — bėgioja šakomis ar medžių viršūnėmis. Papūtę puošniąsias, ilgais žvilgančiais plaukeliais apžėlusias uodegaites, tarsi paukšteliai, skraido iš medžio į medį. Tik žiūrėk ir džiaukis!

Koks jų dantelių aštrumas! Kietą riešuto lukštą (kevalą), kurio nė su akmeniu kitą kart negali suskaldyti, voveraitėi tik paduokš: viena akimirka ir darbas baigtas. Nagučiais tik krepšt—krepšt, danteliais griokšt—griokšt — riešuto skeveldros ir lekia šalin, o voveraitė patenkinta, linksmutė liuoksi aukštyn į pat medžio viršūnę. Šelmoms taip priprask prie žmonių, kad visiškai nieko nepaisydamos šokinėja čia pat jiems po kojų, rankiodamos riešutus ir giles.

Šitų linksmučių gyvūnėlių esama čionai dvejojų, ar net trejopų. Man teko pastebėti mėšvų su ilgomis labai gražiomis uodegaitėmis. Šitų daugiausia. Jos gyvena išpurtusių medžių duobose, šiaip kokiose skylėse — medyje ar sienoje. Kelias ma-

čiau apsigyvenusias mūro sienoje paliktose skylėse ir pridengtose vijoklių šakomis. Čia joms labai patogus gyvenimas: ir šilta, ir gražu, ir apsaugota nuo visokių pavojų — nepasieks čia nei katė, nei varna, nei piktas vaikištys... Yra, sako, ir tokių rudų, kaip Lietuvos miškuose, bet man neteko jų regėti. Kurias aš mačiau rudas, tai buvo visai mažytėlės, kiek gal didesnės už didelę pelę ir turinčios trumputes uodegaites. Čionykščiai medžiotojai jas vadina iš angliško "cheapmonk", o lietuviai jas vadina žebenškštukėmis. Man rodosi, kad žebenškštis yra kitoniška: ir kiek ilgesnė, ir storesnė. Šitos "rudukės" gyvena kur po kelmiais arba žemės olose (urvuose). Kai kas jas nori "pelėnu" pavadinti. Labai gražu žiūrėti, kaip šitos "rudukės" mikliai bėginėja medžio žieve bei šakomis ir taip pat mikliai apsidirba su riešutais bei aržuolo gilėmis. Be galo gyvas tai gyvulukas...

TREČIA DIENA JŪROSE

1932 m., balandžio 30 d.

Kelionė kasdien suteikia naujo malonumo. Oras — tikra Dievo dovana. Ryte tiek tik ir tegirdi visus gėrintis oru ir jūromis. Tikrai ir yra kuo gėrėtis. Ligi šiol nieks dar nesusirgo. Manau, kad nė nesusirgs. Priešingai, jei kas sirgo, šioje kelionėje sveikatą atgaus.

Vakar vakarą buvo šokiai ir krutamieji paveikslai. Šokiai buvo turistų valgomajame. Visai ties mano kambarėliu. Taip pat čia buvo rodomi ir krutamieji paveikslai. Noromis nenoromis turėjau ir aš bent dalinai tame dalyvauti.

Šokiai kaip šokiai. Iš jų nieks niekuomet nieko gero nelaukia, taigi ir nesipiktina, jei nieko gero juose ir neranda. Kas kita krutamieji paveikslai. Čia galima kaip kada ką ir gero pamatyti. Laivų direkcija turėtų atsizvelgti į publiką ir patiekti jai tinkamų paveikslų, o ne tokių, kokių vakar rodė. Būvo mat, rodomas meilikavi-

masis nepridengtas net mažiausia dorovingumo skraistele. Doresnieji keleiviai turėjo apieisti salę, nenorėdami sužagti savo sąžinės.

Nesuprantu, kodėl laivų direkcija leidžia tokius demoralizuojančius paveikslus savo laivuose rodyti? Juk tokis dalykas atgraso rimtesniąją publiką nuo savęs. Rimtesnieji tėvai, vis tiek kokios tikybos jie būtų, niekuomet nenorės nei patys tokių paveikslų žiūrėti, nei neleis savo vaikams. Jie pasirinks kelionei tokį laivą, kur ne tik kūnui neturės pavojaus, bet ir sielai... Agentų pareiga laivų direkcijai atkreipti į tai dėmesį.

Šiandie jau pasistumėjome savo laikrodžius visom dviem valandom pirmiau už New York'o naująjį laiką.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

SO. ORANGE, N. J. Aš, Marijona Stoniūtė, išvažiuoju Lietuvon, per daugelį metų čionai gyvendama skaičiau "Laivą" ir su juomi taip susigyvenau, kaip su geriausiu savo prieteliu, iš jo pranešimų žinojau: kas darosi Katalikų pasaulyje, kaip gyvuoja lietuviai katalikai Amerikoje ir Lietuvoje, labiausiai gi man tiko šv. evangelijų, lekcijų ir dvasinių dalykų skaitymai. Tepadedu Jums Viešpats Dievas raštais šventą misijų darbą sėkmingai dirbti ir toli nuo savųjų čia gyvenantiems lietuviams Dievo žodį skelbti. Mano "Laivą" siųskite mano draugei: O. Adomaitis, Newark, N. J. Sudiev! M. Stoniūtė.

A. † A.

FELICIJA SHLEPOWICZ,

Marijonų Kolegijos rėmėja mirė gegužės 4 d., 1932. Dvejos šv. Mišios už jos sielą buvo Aušros Vartų bažnyčioje gegužės 18 ir 19 dd. Visų Kolegijos Rėmėjų prašome sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

Mūsų Darbai

PRIMICIJOS

Kunigo gyvenime įspūdingiausia diena — primicijų diena, kurioje naujai pašventasis Dievo tarnas pirmą kartą priima Kristaus aukuro stojąs ir Patį Viešpatį Jėzų atstovaudamas, Kalvarijos Kryžiaus auką Šv. Sakramente Dangaus Tėvui auko. jybės sekmadienyje priėmė Kunigystės sakramento šventimus, šiandieną Devintinių — Dievo Kūno sekmadienyje 29 gegužės savo Tėvelių parapijų bažnyčiose laiką primiciją. Čia dedame jų atvaizdus ir trumputes biografijas, kun. J. Navicko, M. I. C. mums prisiūstas.

Du jaunu Marijonų kunigu Šv. Tre-

* * *

Kun. Pranas Skruodenis, M. I. C.

Kaip kiekvieną pavasarį, taip ir šiais metais nemažas jaunų lietuvių skaičius bus iššventas kunigais. Kiekvienas naujas dvasios vadas yra visuomenės darbuotojas ir todėl malonu konstatuoti faktas, kad mūsų visuomenė šiuo metu žymiai praturtės, įsigydamą naujų gabių jaunų sau vadų.

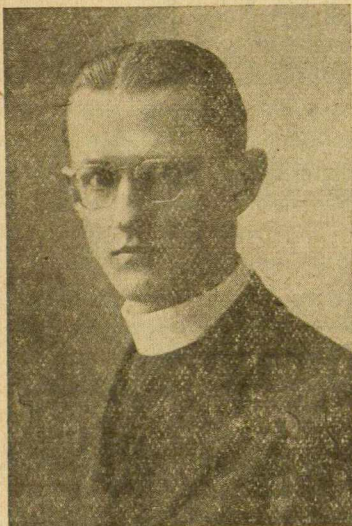
Vienu šių mūsų jaunų vadų yra kun. Pranas Skruodenis, M. I. C. Jisai yra gimęs 1906 metais, Brooklyn, N. Y. Čia jisai praleido savo jaunas dienas. Kadangi tėveliai buvo uolūs Angelų Karalienės parapijos nariai, tai ir jaunas Pranukas

išaugo gražioje dvasioje, ilgus metus būdamas šios garbingos lietuvių bažnyčios ministrantu. Vėliau tėveliai išsikėlė į šv. Jurgio parapiją. Todėl ir jaunas kunigas savo primicijas laikys dabartinėje savo tėvelių parapijoje, šv. Jurgio bažnyčioje 29 d. gegužės.

Jaunasai kunigas baigė vietinę miesto pradžios mokyklą. Paskui įstojo į šv. Jono kolegiją, kurioje mokėsi trejetą metų. Jausdamas savo širdyje aukštesnį pašaukimą, jisai nuvyko į naują kuriamą Tėvų Marijonų kolegiją, Hinsdale, Illinois, kur mokėsi keletą metų, ją baigdamas pirmutinėje alumnų laidoje. Čia jisai atliko ir savo vienuolinio gyvenimo pratybas, palikdamas vienuoliu marijonu.

Baigęs kolegiją, buvo dvasinės valdžios pasiūstas į Lietuvą mokintis filosofijos. Lietuvoje jisai baigė filosofijos mokslus. Tėvų šalies vos gyvenimas davė jam progos pagilinti savo tautos pažinimą ir išmokti geriau savo gimtąją kalbą. Sugrįžęs Amerikon, šv. Teologijos mokėsi čekų dvasinėje seminarijoje, Lisle, Illinois. Gegužės 22 d. iššventas kunigu Quigley seminarijos koplyčioje, Chicago, Ill. Kun. P. Skruodenis dvasinės valdžios yra nuskirtas tęsti savo mokslus toliau Katalikų Universitete, Washington, D. C.

Linkime naujam Dvasios Vadui ilgiausių metų, kartu dalindamiesi džiaugsmu su jo tėveliais-broliais, visa šv. Jurgio parapija ir Tėvų Marijonų vienuolija.

Kun. Adomas Jaskevičius, M. I. C.

Kiekvieno darbo pabaiga jį apvainiuoja, sako žmonių priežodis. Labai gerai šitas posakis tinka jaunuoliui, kuris ilgus metus mokosi, vargsta iki pasiekia savo užbrėžtojo tikslo. Pasisekimas teikia džiaugsmo ne vien laimėtojui, bet ir jo visiems giminėms ir draugams. Jaskevičių šeimynoje, neseniai mirus motinai, būta daug liudėsio. Šiandie jų sūnui Adomui, išsišventus kunigu, liūdesį pakeitė džiaugsmas.

Kun. Adomas Jaskevičius gimė 1905 metais Florence, Mass. Adomukas buvo dar mažas, kuomet tėvai persikėlė gyventi į Worcester, Mass. Čia jisai išėjo pradinę mokyklą. Paskui į Dunkirk, N. Y., kame baigė high school. Tais metais buvo atsidariusi nauja lietuviškoji kolegija, Hinsdale, Illinois, į kurią jaunas Jaskevičius įstojo. Po dviejų metų kolegijos kurso, dvasinės vyriausybės siunčiamas, išvyko į Lietuvą, kur baigė filosofijos mokslus. Lietuvoje turėjo progos aplankyti savus gimines, geriau pažinti tėvų šalį ir papročius.

Sugrįžęs Amerikon tolymesnius dvasinius mokslusėjo čekų seminarijoje,

Lisle, Illinois. Čia šį pavasarį baigė šv. Teologijos mokslus. Chicagos vyskupas-pavaduotojas J. E. Sheil išventė jį kunigu Quigley seminarijos koplyčioje 22 d. gegužės. Savo primicijas kun. Adomas Jaskevičius laikys savo tėvų parapijoje, šv. Kazimiero bažnyčioje, Worcester, Mass. 29 d. gegužės. Dvasinės Vyriausybės įsakymu naujasai kunigas savo mokslus tęs Katalikiškame Universitete, Washington, D. C.

Linksma primicijų diena yra supinta su liudėsio, nes prieš keletą mėnesių mirė motina, nesulaukusi savo sūnaus pamatyti bestovinčio pas Viešpaties altorių, ko daugiausia savo ligoje tetroško. Aukščiausiasis savaip viską surėdo, kad mums visuomet išeitų į gerą. Nesuprantami yra mums Aukščiausiojo keliai!

Primicijų dienos nuotaika tai žydinčios gėlės. Težydi jos Tau, jaunasai Dvasios Vade, visus tavo gyvenimo metus ir lengvina sunkią kunigo pareigų našta.

Kolegijos Rėmėjai:

E. Dryžičė, Lietuva	3.00
J. Buividas, Worcester, Mass. ..	2.00
M. Zidaveskienė, Elizabeth, N. J.	3.00
J. ir O. Selickiai, Hazleton, Pa. ..	5.00
M. Morkus, Hartford, Conn.	3.00
K. Usaitė, Chicago, Ill.	3.00
A. Kairaitė, Chicago, Ill.	3.00
O. Sloksnaitis, Chicago, Ill.	3.00
J. Gudelevičius, Hartford, Conn.	5.00
P. Marozas, Pittsburgh, Pa.	5.00
V. Karpauskas, Bayonne, N. J. ..	3.00
J. Saulėnas, Worcester, Mass. ..	3.00
Rožė Budzeika, Kingston, Pa. ..	2.00
V. Butkienė, Chicago, Ill.	2.00
J. Atroškevičius, Chicago, Ill.	3.00
V. Balčiukevičius, Providence, R. I.	1.00
F. T. Palubinskai, Brooklyn, N. Y.	7.00
A. Galchus, Maspeth, L. I., N. Y.	3.00
Kolegijos Rėm. 4 sk., Kenosha, Wis.	17.40

(Bus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

Rėmėjų Centras.

LIETUVOS ŽINIOS

LAIŠKAS KAT. UNIVERSITETO REIKALU.

J. E. Kaišiadorių vyskupas Juozapas Kukta paskelbė ganytojišką laišką tikintiesiems Katalikų Universiteto reikalui. To laiško santrauką čia paduodame.

Eikite ir mokykite visas tautas... Savo Dieviškosios Galybės žodžiais Kristus nustatė, kad Jo Šventoji Evangelija būtų skelbiama visoms tautoms net ki pasaulio pabaigos. Šitas Kristaus įsakymas liečia ne tik apaštalus ir jų įpėdinius, siunčiamus Evangelijos skelbti, bet taipogi ir visus tikinčiuosius — Jo krauju atpirktus, kurie turi skelbiamo mokslo klausyti ir jį išlaikyti.

Šventoji mūsų Motina Bažnyčia, pildydama jai pavestą pareigą mokyti tikinčiuosius, sutvarko ją šiais bažnytinių teisių kanonais.

Auklėjimo pagrindan turi būti dedamas tikybinis ir dorinis mokslas. “Visi tikintieji privalo būti taip mokomi, kad ne tik būtų apsaugoti nuo viso, kas priešinga katalikų tikėjimui ir dorai, bet kad auklėjimo pagrindan būtų dedamas tikybinis ir dorinis mokslas.

Ne tik tėvai, bet taip pat visi tie, kurie jų vietoj yra, turi teisę ir didžiausią priedermę rūpintis tuo, kad vaikai būtų krikščioniškai išauklėti. Kiekvienoj pradžios mokykloj turi būti dėstoma tikyba vaikams, atsižvelgiant į jų amžių. Ta jaunuomenė, kuri lanko vidurines ir aukštesnias mokyklas, tebūna plačiau mokoma tikybės mokslo.”

Katalikai negali lankyti nekatalikiškų, neutralių ir mišrių mokyklų. Toliau laiške nurodoma, kad katalikams tie patys kanonai draudžia lankyti nekatalikiškas, neutralias ir mišrias mokyklas, t. y. tokias, kurias gali lankyti nekatalikai vaikai.

“Jei katalikiškas jaunimo auklėjimas

nėra aprūpintas pradžios ir vidurinės mokyklose, tai vyskupai turi rūpintis įsteigti savąsias katalikiškas mokyklas.

Jeigu vieši universitetai nėra persisunkę katalikiško mokslo ir minties, tai geistina, kad tautoj ar krašte būtų įkurtas katalikiškas universitetas.

Tikintieji neapleidžia teikę sulig išgėlimis savo paramos steigiant ir išlaikant katalikiškąsias mokyklas.”

Reikia apsaugoti jaunuomenę... Šiais mokslo metais mūsų jaunimui, einančiam aukštuosius mokslus valdžios Universiteto Teologijos-Filosofijos fakultete, dėl to fakulteto reformos afimta pakankama galimybė reikiamose srityse katalikiškai auklėtis.

Tuo susirūpinę Lietuvos vyskupai — aukščiau minėtų Bažnyčios įstatymų įpareigoti — nutarė įsteigti Kaune Katalikų Universitetą, kad tuo būdu apsaugotų jaunimą, einantį aukštuosius mokslus, nuo subedievėjimo ir paruoštų mūsų visuomenę įvairių sričių — katalikų darbuotojų.

Tam sumanymui steigti Katalikų Universitetą pritaria katalikų šviesuomenė — inteligentai ir uoliai jį remia.

Laiškas baigiamas šiais žodžiais:

“Pranešdamas apie tai, šiuo kreipius į Jus, mano Mylimieji, kad ir Jūs prisiminę tą pareigą, prisidėtumėte prie steigimo Katalikų Universiteto savo aukomis.

Tokia auka Dievo akyse turės ne mažiau vertės kaip medžiaginis artimo sušėlimas.”

VILNIUS. — Prasadėjus potvyniui, bijomasi, kad vanduo gali paplauti Katedros grindis. Nelaimės išvengti Katedros gelbėjimo komitetas nutarė laikinai Katedrą uždaryti. Iki šiol, nuo pernai metų potvynio pradėjus kasinėti požemius, gatvė ties katedra važinėti buvo uždaryta. Dabar sulaikys ir pėsčių judėjimą.

Kun. A. Petrantskas, M. I. C.

SEKMADIENIS LAIVE

Jau iš anksto laivo vyresnybė užprašė mane, kad sekmadienyje 9:30 val. ryte atlaikyčiau keleiviams šv. Mišias. Subatvakaryje tą pat pakartojo. Mielai aš buvau sutikęs tai padaryti. Pasirodė tačiau, kad "Aquitania" plaukėme mes net keturi katalikų kunigai. Kai kurie jų gražiai gali angliškai kalbėti. Todėl aš savo vieton sumą atlaikyti užprašiau mokantį angliškai kalbėti kunigą daną, o aš pats laikiau pirmąsias šv. Mišias — 7 valandą. Per sumą buvo skaitoma Evangelija ir trumpis anglų kalba pamokslėlis.

Per sumą susirinko katalikų apie 50 asmenų. Jei priskaityti tuos, kurie per ankstyvasias dvejas šv. Mišias buvo — tai iš viso atliko savo katalikiškas pareigas sekmadienyje apie 55—60 asmenų. Be abejo, buvo daugelis ir tokių, kurie nepasirūpino tai padaryti.

Ypatingai malonaus įspūdžio daro kai kurie iš keleivių, kurie kasdien eina prie šv. Komunijos ir kasdien klauso šv. Mišių. Vienas iš jų yra belgas — mokytas vyras, plačiai pažįstas pasauli, antras — anglas inžinierius, gyvenęs Japonijoje, o dabar grįžtas į savo tėvynę — į Angliją. Yra dar kita pora — vyras su moteria. Vyras airišius, o jo moteris slavokė. Juodu būtinai kasdien šv. Mišiose dalyvauja...

Oras sekmadienio ryte lyg kiek buvo bepradedęs nusišviesti, bet neilgam. Vėl pradėjo smarkus vėjas pūsti. Jūros šėlsta. Lytus nuolatos rūko pavidale šlaksto laivo palubes, neleisdamas keleiviams laisviau pakvėpuoti.

Popiēt pradėjo debesuoti. Dangus apsitraukė juodu uždangalu. Galima buvo naktį laukti didesnės audros. Aš net buvau susirūpinęs, kas bus, jei atsitiktų kokia nelaimė, kad aš savu laiku, kada visiems dalino, nepasiėmiau gelbstamųjų nuo paskendimo priemonių. Bet sužinojęs,

kad jau esame du trečdaliu jūros perplaukę, nusiraminau: jei plaukdami per vidurį jūrų neskendome, tai pakraštyje nė tiek to. Ir iš tiesų — į naktį oras pradėjo blaivėti. Vėjas aptyko.

Šiandie 9 val. naktį buvo rodomi krutamieji paveikslai. Praeidamas, pažiūrėjau valandėlę ir aš. Pirmojoje dalyje rodė istoriškus paveikslus iš Henriko VIII ir Karalienės Elžbietos laikų. Buvo į ką pažiūrėti. Antroji tačiau dalis turėjo užsibaigti romansais, nors ne tiek šlykščiais, kaip penktadieny. Nelaukdamas galo, nuvėjau gult, nes rytoj 6 val. turiu keltis.

JŪRA PUTOJA...

Jūros oras, pasirodo, nepastovus. Čia giedras dangus, šilta, gražu. Už valandos — kitos, žiūrėk jau viskas atsimainė. Jūros oru, kaip ponų malone, negali nė kiek pasitikėti. Čia malonus, tau širdį rodo, o už minutės — primanytų, tave vandens šaukšte nuskandytų... Nedovanai žmonės ir patarlę sustatė: "Poniškoji malonė ant čekio arklio jodinėja!" Vos spėjau vakar įmesti į paštos dėžutę vakar parašytąjį laiškutį, kuriame gėrėjausi jūros kelione, o jau žiūrėm, dangus pradeda rausti ir iš visų pusių pilkų debesėlių tinklu trauktis.

— Tai jau ne ant gero! — pamačiau sau vienas. Bandžiau savo nuomonę vienam kitam savo bendrakeleiviui pareikšti, bet niekur neradau pritarančių...

Saulė šviečia taip kaitriai, jūra ramutėlė — iš kur gali pareiti mintis apie audrą?

Vienų vienas Salezietis kunigas vokietis, kuris riaumatizmo pusiau suparaližuotas, pritarė mano spėliojimams. Jo liga, tai esanti geriausias barometras. Dabar ji rodanti lietu ar vėją ateinant.

Nereikėjo ilgai laukti. Po pietų vis tamsesni debesys pradėjo kilti iš jūros ir pamažėl supti dangaus skliautus. Tamsiant apsitraukė visas dangus taip, kad pasidarė tamsu, nors pirštu į akį durk

nematysi. Rodės, bus didelis viesulas.

Po vakarienės išėjau į aukštutinę palubą pasivaikščioti ir pasiklausyti šniokščiančios jūros. Būta kiek lietaus. Grindys šlapios. Lietus tačiau jau nustojęs. Tik dangus, dangus... — negali jo nė pažinti. Pro tamsa žiūrint į dangų, matai, lyg kokius baisiausius prieš save kalnus, apžėlusius tamsiais miškais, vienus aukštesnius už kitus. Pro tų kalnų viršūnes kurne-kur prasimuša lyg giedresnio dangaus sklypelis... Net žvaigždutės kai kur praskirstę tamsų debesų uždangalą, pažvelgia į mūs vargšą laivelį, iš visų pusių šelstančios jūros atakuojamą...

Kaip miela tą žvaigždelės šviesą plačiojoje jūroje vidunaktį pro tamsius debesis išvysti!.. Dabar tai man pasidarė aišku, ką tai reiškia ŠS. Marijai Litaniijoje taikoma invocacija: "*Jūros Žvaigžde!*"

Kiek džiaugsmo ir vilties viesului šelstant keleiviui jūrose atneša toji iš viršaus blyksčiojanti žvaigždelė — Marija nesulyginamai daugiau duoda suraminimo ir vilties geidulių ir piktų pagundų mėtomam žmogui šioje ašarų pakalnėje... — *Jūros Žvaigžde, melskis už mūs!* — nė nesijutau, kaip ištariau, žiūrėdamas į mirksančią pro debesis dangaus žiburėlį.

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Aš ėjau išpažinties per atlaidus. Dar bepasakodamas savo nuodėmes, susyk išgirdau, kad kunigas man atgailą užduoda. Negavau progos pasisakyti visas savo nuodėmes. Tokis netikėtumas mane sumaišė taip, kad aš ir tą atgailą užmiršau. Taigi aš pats užsidaviau atgailą ir priemiau komunija.

Dabar abejoju ir klausiu, ar mano išpažintis buvo gera ir komunija, ar ne šventvagiška? Nusiminėš.

ATSAKYMAS. Galimas daiktas, kad pasakojai tik mažutes nuodėmes, tai kunigas, skubindamas daugiau išklausti žmo-

nių, pasakė tau gailėtis už visas nuodėmes ir, uždavęs atgailą, davė išrišimą. Tokiame atsitikime tavo išpažintis buvo gera ir vertai priemei šv. Komuniją.

Mat, jei ir ne visas mažutes nuodėmes pasakytum per išpažintį, tai ji yra gera. Negalima tik mirtinųjų užtylėti.

Jei tos nuodėmės, kurių nespėjai pasakyti, buvo mirtinos, tai reikėjo susilaukyti nuo komunijos. O geriausiai reikėjo eiti prie kito kunigo ir atlikti išpažintį.

Kitų aiškinimų čia nededu, nes kaip kas gali klaidingai suprasti ir nukentėti. Geriausiai tokios abejonės baigti per išpažintį.

KLAUSIMAS. Kas daryti su tokia moterimi, kuri įsitikėjusi į daktarus. Ji eina į bažnyčią net ir ne kartą į dieną, bet parėjus kelia "pragarą:" vyras negeras, vaikai negerai ir t.t. Nesutikimas namuose. Aš negeriu, nepaleistuvauju, dirbu 16 valandų į dieną, vaikai visi geri, o ji keliauja per daktarus. Ji yra sveika. Ji neguli lovoje. Ji tik veltui pinigų leidžia. Ką daryti? Ar stabdyti, ar leisti jai toliau gaišinti laiką ir turta? Palikčiau, bet gaila vaikų. Gyventi sunku. Prapuolęs vyras, gavęs tokią moterį?

Bostonietis,

ATSAKYMAS. Nėtvirtink iškalno, kad tavo moteris neserga. Jau kad ji laksto nuo daktaro pas daktarą, kaip pats rašai, tai tas rodo, kad ji serga. Gal būt, kad ji neturi kūno skausmų, bet ji serga kokia nors nervų arba net dvasios liga, kurios nepažinsi tu pats nei kitas paprastas žmogus.

Tad geriausias dalykas — neleisk jai lakstyti pas daktarus, o sužinok gerą nervų daktarą, ten ją nusigabenk, tegu gerai ištiria ir tuomet gaus tikresnių patarimų kaip iš tos ligos pasveikti, o jei ras, kad ji visiškai sveika, tai tuomet jau teks pavartoti kitokias priemones, kad nelakstyti.